

Dr. Ilijašević je bil od svojih mladih let velik prijatelj pesništva, posebno vzvišene in didaktične smeri. Njegove prve pesmi so bile prigradne v latinskem jeziku, kakor je bilo tedaj v navadi časa. Prvo pesem je zložil l. 1829. v slovo svojim sodrugom z gimnazije požeške, a l. 1835. je kot bogoslovec v peštanskem semenišču priobčil latinsko žalostinko v spomin smrti cesarja Franca I.

Ko je začel Ljudevit Gaj buditi hrvaški narod, se mu je precej izpočetka pridružil tudi Ilijašević z vso gorečnostjo mladega rodoljuba. Začel je zlagati pesmi v hrvaškem jeziku ter jih dal tiskati v raznih časopisih. Kasneje so prišle na svetlo v štirih zvezkih: „Izabrane pjesme“ (Zagreb, 1876), „Nove pjesme“ (Zagreb, 1876), „Šala i satira“ (Zagreb, 1892) in „Zimzelen“ (Zagreb, 1901).

V prvi zbirki je posnemal Ilijašević klasične rimske pesnike, katere je natančno poznaval. Te pesmi so zložene v raznih verzih; hotel je z njimi dokazati, da se z ozirom na naglas v hrvaškem jeziku more rabiti klasična mera, ki posebno odgovarja ilirskemu navdušenju.

Ilijašević je bil kot pesnik in pisatelj v zvezi z vsemi odličnejšimi hrvaškimi pesniki in književniki; posebni prijatelji so mu bili Pavel Stos, Vjekoslav Babukić, Matija Topolović, Anton Mažuranić, Vladislav Vežić, in pred vsemi Peter Preradović, s katerim si je mnogo dopisoval. Preradović, Vežić in Ilijašević so se večkrat sešli v Varaždinu, kjer so izkresali marsikatero koristno in narodno osnovo.

Ko so vrnili ustavo tudi Hrvatom, so ga poklicali med prvake hrvaškega naroda leta 1860. za bansko konferencijo. Tu je živo deloval na to, da se podelé Hrvatom vse stare pravice na narodni podlagi. L. 1861. je zastopal svoj kaptol v saboru, a kasneje je zopet sodeloval v banskih konferencijah l. 1866. in 1868.

Pokojni dr. Ilijašević je bil poln idealizma ter je čvrsto veroval v zmago hrvaške narodne stvari. Ta idealizem ga je spremljeval od zgodnje mladosti in mu bil trajni sodrug pri njegovem delovanju do roba hladnega groba. Ní bilo v celi Hrvaški narodnega in prosvetnega podjetja, kateremu ne bi bil on pomagal bodisi duševno ali pa gmotno. Hrvatje so mu priredili krasen pogreb. Na grobu sta doktor Avgust Harambašić v imenu „Matice Hrvatske“ in Milan Grlović v imenu „Društva hrvatskih književnika“ proslavljala njegove zasluge.

„Jugoslavenska akademija“ je izbrala za prvega tajnika dr. Fr. Vrbanića, za arhivarja Tadija Smičiklasa, za knjižničarja dr. Avgusta Musića. Predsednik je T. Smičiklas, drugi tajnik dr. Fr. pl. Marković. Za častnega člana je izbrala pesnika fra Grga Martića, za dopisnika pa prof. dr. Luka Jelića.

„Slavjanski Glas“ se imenuje nov bolgarski časopis, ki izhaja vsakega četrta leta ter objavlja razprave o medsebojnem razmerju raznih slovanskih narodov. Urejuje ga S. S. Bobčev, znani bolgarski publicist, kateri izdaja že jako razširjeno „Bolgarsko Sbirko“. Med sotrudniki sta tudi znani pesnik Ivan Vazov in lingvist prof. Conev.

„Manes“, društvo čeških umetnikov, katero je s svojo razstavo v dunajskem „Hagenbundu“ doseglo veliko umetniško zmago, so pozvali Poljaki, da razstavi svoja dela tudi v Krakovu in v Varšavi.

Češko gledišče v Brnu. Med tem, ko je „Narodni divadlo“ v Pragi slavilo svojo štiridesetletnico, se je začelo med moravskimi Čehi živahno gibanje za ustanovitev češkega gledišča v Brnu. Denarne zbirke so takoj izpočetka dosegle že precejšnje vsote.

Praga se zdaj hitro modernizira. V Starem mestu je zopet izginila hiša Grönnova poleg „radnice“ in stare utrdbe padajo druga za drugo. Pri tem pa skrbe Čehi, da se zgovovinski značaj praškega mesta ohrani vsaj v popisih in slikah. Fr. Ad. Šubert je v „Máju“ popisal „Valdštýnské náměstí“, dr. Luboš Jeřábek je objavil v „Lumíru“ „Pražské pohledy“ in bo izdal knjižico o starem mestu.

Ostanke J. Kollárja, pesnika „Slavy dcere“ bodo prenesli z Dunaja v Prago. Mestna občina praška je sklenila, da bo poravnala vse stroške za prenešenje. Vnukinji Kollárjevi, gdčni. Ljudmila in Frida Schellenbergovi v Weimarju, sta že privolili v to, in kmalu bo ležal Kollár poleg Šafařika, kamor prenesó tudi Palackega iz Lobkovic.

K. A. Kocor. V Lužici so slavili prošli mesec 80letnico prvega lužiškega skladatelja K. A. Kocora. Največ zaslug si je pridobil z nabiranjem narodnih pesmi.

Nova zgradba češke slikarske akademije. Utemeljitelji češke slikarske umetnosti so bili vzgojeni v temnih prostorih starega „Klementina“. Od tam se je preselila umetniška šola v nepraktično zgradbo na Rejdišti. Zdaj pa je dogotovljena krasna in veličastna palača na Letni v Pragi, polna svetlobe, prirejana z vsemi novodobnimi tehničnimi pripomočki.

Češki pesnik Jaroslav Vrchlický je praznoval dné 17. febr. petdesetletnico svojega rojstva. Čehi so proslavili ta dan z izrednimi literarnimi slovesnostmi. Vrchlický je pesnik ogromne tvorne sile. Njegovi zbrani spisi obsegajo danes že knjižnico 180 zvezkov. On je kot lirik jako refleksiven, krepak epik, umeten dramatik, poleg tega pa izvrsten prelagatelj iz svetovnih literatur: iz italijanščine, francoščine in španščine. Bivanje v Italiji ga je, kakor nekdanj Göttheja, nagnilo k antiki in k renesanci. Tega duha je zanesel v češko slovstvo z njegovimi dobrimi in slabimi stranmi. Čeh — Vrchlický — Zeyer — to je triumvirat, ki vlada v moderni češki književnosti. Vrchlický obdeluje mnogokrat verske in modro-